

матъ. Едни пѣха, други скачаха отъ радостъ, а много се търкаляха по пѣсѣка пияни, безъ да забелязватъ страшната жега дене, безъ да чувствуватъ хапенето на комаритѣ ноше.

II.

Когато видѣхъ, че всички сж толкова весели, решихъ се да приближа и азъ, за да ги разгледамъ отблизу. Не зная отъ каква народностъ бѣха, но отворотителниятъ цвѣтъ на кожата имъ, гжститѣ имъ бради и особеното имъ облѣкло, — всичко това ми внушаваше ужасъ и отвращение. Тѣ, навѣрно, бѣха груби и жестоки. Говорѣха съ ядосани, високи гласове, нѣкои отъ тѣхъ бияха другитѣ съ камшици, блѣскаха ги съ крака, съ юмруци. Бояхъ се да влѣза въ палатката имъ, въпрѣки изложенитѣ тамъ съкровища, въ замѣна на които много отъ нашитѣ имъ даваха пленницитѣ си. Нещастницитѣ ги откарваха на кораба, и кой знае какво ги правѣха.

Като поизучихъ бѣлитѣ по-отблизу, още повече ги намразихъ. Не завиждахъ вече и на богатствата имъ.

Баща ми изтрезнѣ и като видѣ, че нѣма вече „огнена вода“, каза ми:

— Замба, бѣлитѣ не искатъ вече нито банани, нито кокосови орѣхи; тѣ иматъ достатъчно. Сега имъ трѣбва дивечъ; тѣ го обичатъ. Въ гората има птици, въ храститѣ — диви свини. Утре, преди да изгрѣе слънцето, вземи оржжието си и върви на ловъ. Трѣбва да убиешъ повечко дивечъ и за бѣлитѣ.

— Но, татко, — забѣлязахъ азъ боязливо, — преди изгрѣването на слънцето реватъ лъвоветѣ, а пантеритѣ скитатъ около самото село . . .

Баща ми не искаше и да знае, а се изтегна на рогозката да спи.